

fatterens Død, eller hvis Udgivelse det af forskjellige Hensyn har været nødvendigt at opsætte, ikkun vilde erholde en meget fortløbig eller mulig slet ingen Beskyttelse. Paa den anden Side har man ei heller kunnet finde den franske Lovgivnings Forfættelse begrundet i Sagens Natur eller i sig hensigtsmæssig. Derimod har man fundet, at de omhandlede Skrifter, som i den engelske og Forbundslovgivningen fastsat, bør beskyttes i et bestemt Antal Aar fra deres Udgivelse.

Til § 6.

De her nævnte moralske Personer kunne deels optræde som Forfattere, deels som Udgivere af Bøger, der ere blevne til efter deres Foranstaltning og paa deres Bekostning. Der bør derfor ogsaa sikres dem en Forsatters udelukkende Ret, og har man navnlig troet, at denne passende kunde indrømmes dem for et Tidrum af 30 Aar fra det paagældende Skrifts Udgivelse.

Til § 7.

Rignende Bestemmelser indeholdes navnlig i den preussiske og den østerrigske Lovgivning.

Til § 8.

Tegninger og Afbildninger af den heromhandlede Art have vel en saadan ydre Lighed med Kunstværker, at det kunde omtvistes, om ikke Regler, analoge med dem, der ere givne i Forordningen af 13de December 1837 om Kunstværkers Eftergjorelse, navnlig dens § 3, derfor burde fastsættes. Men denne Lighed er dog uden tvivl mere en tilsyneladende end en virkelig.

Disse Tegningers Hovedbølemærke er at tjene til at belyse videnskabelige Gjenstande. Deres større eller mindre Værd beroer væsentlig paa deres Brugbarhed hertil, hvorimod den i egentlig Forstand kunstneriske Udførelse her er aldeles underordnet. Vel maa Efterstikkeren af slige Tegninger anvende en mere selvstændig Virksomhed end Eftertrykkeren af et Skrift, men til deres Gjengivelse udtræves dog ikkun en reen mekanisk Færdighed, og Efterstikkeren vil uden Vanskelighed kunne frembringe Exemplarer, som i enhver Henseende erstatte Originalerne.

Der er ikke her specielt udhævet architectoniske Tegninger, fordi disse nærmest henhøre under Bestemmelserne i Forordningen af 13de December 1837; men efter Omstændighederne kunne de selvfølgelig og komme ind under nærværende Paragraphs.

Til § 9.

Ogsaa paa musicalke Compositioner har man fundet, at de om trykte Skrifter givne Regler i det Hele bør bringes til Anvendelse. Forordningen af 7de Januar 1741 omfatter uden tvivl ogsaa denne Art artistiske Frembringelser, og de synes ganske at egne sig til samme Beskyttelse, da der uden nogen egentlig selvstændig Virksomhed fra Eftertrykkerens Side ved en reen mekanisk Proces kan frembringes Aftryk af Originalerne, som ganske erstatte disse.

Til § 11.

Det er i det Offentliges Interesse, at en Forsatters Bøger slettede ere tilgængelige for Publicum. I Reglen vil den Berettigede vistnok ogsaa af Hensyn til egen Fordeel sørge for, at der, naar et Dplag af Børet er udsolgt, og der er Trang tilstede til et nyt Dplag, foranstaltes et saadant. Men undtagelsesvis kan det dog tænkes, at Vedkommende enten af Eigegyldighed eller af Tvivl om Foretagendets Rentabilitet eller paa Grund af andre Omstændigheder kunde undlade at benytte sin Ret. For at forebygge, at Børet i saadanne Tilfælde skal blive aldeles uerholdeligt, saalange indtil den Forfatteren og øvrige Vedkommende ved de foregaaende Bestemmelser tilslagne udelukkende Ret ophører, er det her foreskrevet, at Rettens Iftøbenyttelse skal medføre dens Fortabelse. Da den i Forordningen af 7de Januar 1741 fastsatte Frist af høist 1 Aar er anset for ringe, har man troet at burde bestemme den til 5 Aar.

§ 12.

Den første af de her gjorte Undtagelser fra Eftertryksforbudet tilliges ligefrem af Forholdets Natur og er derhos ogsaa af den Grund uden Betænkelighed, at en saadan Benyttelse af en Forsatters Bøger ikke lettelig vil kunne skade disses Affætning.